

Příběh Habiho z obce Daki Mazn

Jmenuji se Habi, narodil jsem se v obci Daka Mazn, kde jsem část svého života. V této obci se též narodili jak moje prarodiče, tak i rodiče, kteří zde stále žijí. Zde jsem se oženil a se svojí ženou a šesti dětmi donedávna žili, společně dalšími příbuznými a známými. Život naší rodiny v minulost v této vesnici nikdy nebyl jednoduchý, přinesl mnoho překážek a útrap, ale jsem rád, že zde můžeme i přes mnohé útrapy a těžkosti bydlet a žít, za což stále děkujeme Bohu. Moji rodiče, kterým děkuji za výchovu a pokoru, se snažili abychom jako děti měli vše, co je potřebné pro život, spokojené, krásné dětství a mládí. To samé se snažíme společně se svojí ženou dát svým dětem, pokud nám to umožňuje situace v obci a oblasti, která byla a často stále je velmi složitá a nebezpečná. Mnohokrát jsem musel s rodiči bezpodmínečně pod nátlakem a výhrůzkou násilí ze strany bývalého Iráckého režimu opustit naši obci z důvodu vyznání našeho náboženství. Kolem roku 1980 jsme museli naši obci opustit a přestěhovat se do vobce Babire, která leží 20 minut od obce Daka Mazn. Snahou a cílem diktátora Iráckého režimu bylo mít pod kontrolou všechny jezidy na jednom místě a ovládat je.

Až po pádu Iráckého režimu v roce 2003 jsme se mohli začít vracet zpět do své obce. Při návratu do naší obce jsme zjistili, že naše domy, školy, nemocnice, silnice, zdroje vody byly z více jak poloviny zničeny, dobytek byl pobyt nebo zahynul z nedostatku krmení. Chtěli jsme vybudovat naši obec znovu, museli jsme začít budovat vše od začátku s vidinou lepší budoucnosti, drželi jsme jako všichni jezidé pospolu.

Když začaly být vidět výsledky naší práce, přišla v roce 2014 do obce a okolí hrozba radikální islamistických vojenských oddílů, přišla hrozba a teror takzvaného Islámského státu. Po zprávách o chování těchto různých vojenských skupin z města Sinjar zejména k ženám, dětem jsme se rozhodli uprchnout z obce k Tureckým hranicím. I když se nám podařilo po měsících vrátit zpět do obce, stále jsme měli se ženou neustále obavi, že se situace může opět změnit a vše se vrátí. Dlouze jsme se rozhodovali, co můžeme pro své děti udělat, abychom je ochránili, dali jim šanci na lepší a bezpečnější život. Jednou z možností bylo zařídit pro naše čtyři děti „naše holčičky“ pobyt v Německu, po kterém se nám velmi stýská a rádi bychom je viděli.

Abychom mohli pro naše děti zajistit pobyt v Německu, prodali jsme téměř náš veškerý majetek, půjčili jsme si na cestu a pobyt peníze, museli jsme se zadlužit a byla doba, že jsme doslova přežívali. Věříme však, že co jsme v dané situaci udělali pro ně to nejlepší, co jsme mohli a věřím, že i naši rodiče by se rozhodli obdobně.

V roce 2019 se naše situace částečně stabilizovala. Získal jsem lepší pracovní místo ve městě Mosul, zvýšil příjem pro naši rodinu. V březnu roku 2020 však k nám dorazila a začala šířit epidemie COVID-19. Stát učinil různá restriktivní opatření, aby nedocházelo k šíření epidemie, sami jsme měli velký strach, aby nás samotné nepostihlo onemocnění, neměli jsme téměř žádné informace o průběhu nemoci a možnostech ochrany před nemocí. Vše vyvrcholilo zákazem vyházení, zákazem stěhování, a tím jsem ztratil jak svoji novou práci, tak jediný náš zdroj příjmu pro rodinu.

Jedním z mnoha problémů, s kterým jsme se potýkali v době protiepidemiologických opatření byl nedostatek čisté vody, která byla jediným zdrojem pro zachování hygieny, a nedostatek nezávadné pitné vody. Byli jsme často odkázáni na užití kontaminovaných zdrojů vody, protože balená voda byla nedostatečná a velmi drahá. Balenou vodu v PET lahví jsme kupovali pouze pro děti, aby nebyli nemocní. S manželkou jsme pili vodu z kohoutku, pokud tekla. Mnoho lidí onemocnělo z důvodu znečištěná voda vodních zdrojů, z důvodu nedostatku peněz si nemohla koupit čistou vodu.

V současnosti již tento problém nemusíme řešit, můžeme pít čisté vody kolik potřebujeme pro svoji potřebu. Až v této chvíli si uvědomujeme, co je to za štěstí mít možnost napít se čisté nezávadné vody, že je potřeba chránit naše zdroje pitné vody. Všichni obyvatelé obce děkuji Vám a Nadaci Lea za vybudování toho, co zatím možná neumíme všichni ocenit, neboť ne všichni mají to štěstí za tuto Vaši pomoc. Bůh Vám žehnej, moc děkujeme, co jste pro nás udělali, a věříme, že tuto pomoc budeme moci vrátit těm, kteří ji budou potřebovat.